

Ἰδοὺ! προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ αἰσχούς καὶ τῆς μετανοίας, καὶ ζητῶ χάριν παρ' ὑμῶν, καίτοι ἐκ τῶν βλεμμάτων σας ἐννοῶ ὅτι δὲν εἴσθε διατεθειμένη νὰ συγχωρήσετε τὸ μικρόν μου τοῦτο πικράπωμα, τὸ ὁποῖον ὑμεῖς θεωρεῖτε ἔγκλημα!

— Ἰσως! ὑπέλαβε βραδέως ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας.

Ἡ Ἀγνή ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ τρόμου καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους καὶ ἱκετευτικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ αὐστηροῦ τῆς βασιλίσσης, προσώπου. Ἡ λέξις ἐκείνη ἴσως περιείχε δι' αὐτὴν ἀκτίνα ἐλπίδος, καίτοι ἡ τραχεῖα τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασις ἐμαρτύρει προφανῶς τὸ ἐναντίον.

— Ὡ! εἶπέτε μοι, Μεγαλειοτάτη, προσέθηκε μετὰ φόβου ἡ Ἀγνή, τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ πρὸς ἐξίλεωσιν τοῦ ἐγκλήματος τούτου; Διατάξατε, καὶ θά σας ὑπακούσω. Θὰ ὑποστῶ ἀγογγύστως τὰ πάντα, καὶ τὴν ἔνδειαν, καὶ τὰς στερήσεις, καὶ τὰς ταπεινώσεις.

— Θεέ μου! δὲν εἶμαι ἡ ἀμειλικτος Νέμεσις, εἶπεν ἡ Ἰωάννα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ, καὶ δὲν θέλω νὰ διαταράξω τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἑρρίκου. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ ἀγαπᾶσθε ἀμοιβαίως, δὲν ἀντιτείνω εἰς τοῦτο. Προτιμῶ μᾶλλον νὰ ἔχω ἀντεράστριαν, κεκρυμμένην ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀφανείᾳ, ἢ τὴν εὐγενῆ δόξαν Αἰκατερίνην Δε Σανδοβάλ, ἡ ὁποία ἠθέλησε νὰ καταβάλῃ τὴν ἰσχύν μου καὶ νὰ φιλονεικήσῃ τὰ κάλλη μου.

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπόν, Μεγαλειοτάτη; ἐπανελάθεν ἡ Ἀγνή, ἥτις ἤρξατο νὰ ταράσσεται διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρᾶξι τῆς βασιλίσσης.

— Λάβε καὶ πάλιν τοὺς ἀδάμαντάς σου, ὠραία Ἀγνή, ἐξηκολούθησε μελιχίως ἡ βασιλίσσα· δὲν σε φθονῶ διὰ τοῦτο, διότι ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως πρέπει πάντοτε νὰ δικρίνεται τῶν κοινῶν γυναικῶν· δὲν θέλω νὰ ἐκλάβῃς τὸν Ἑρρίκον ὡς φιλάργυρον, οὔτε σὺ οὔτε οὐδεὶς τῶν αὐλικῶν του.

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε λοιπόν, Μεγαλειοτάτη; ἠρώτησεν ἡ Ἀγνή, καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀγωνιώδους ἀμφιβολίας.

Ἡ βασιλίσσα παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ ν' ἀρνηθῇς οὔτε τὸν ἔρωτά σου — βλέπεις πόσον εἶμαι ἐπιεικής — οὔτε τοὺς ἀδάμαντάς σου — βλέπεις πόσον εἶμαι γενναία — οὔτε τὴν πατρίδα σου, οὔτε τὰ πλούτη σου. Θέλω μόνον τὴν ζωσάν ἀπόδειξιν τοῦ παραπτώματός σου!

— Τὴν ζωσάν ἀπόδειξιν! ἐπανελάθεν ἡ Ἀγνή ὀπισθοχωρήσασα, ὡς εἰ εὐρεθεῖσα ἀπέναντι φοβεροῦ φαντάσματος. Ὡ! δὲν σας ἐννοῶ, Μεγαλειοτάτη.

— Ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοεῖς, ἀθλίᾳ, εἶπεν ἡ βασιλίσσα, ἐγείρασα κατ' αὐτῆς τὸ μακτίγιόν της, διατὶ λοιπὸν ὀπισθοχωρεῖς ἀπέναντί μου; διατὶ ὡχρίσας ὡς ὁ θάνατος; Ἀκουσον, Ἀγνή. Προσέπεσε πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς πόδας μου, ἐξαιτουμένη

συγγνώμην. Λοιπὸν σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ὑπὸ μιαν μόνον συμφωνίαν... Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ τέκνον σου!

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξε παραφύρων ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ διατὶ μοῦ ζητεῖτε τὸ τέκνον μου; Πῶς δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του; Εἶνε δυνατόν ἄλλη γυνή, ὅπως ἐγώ, νὰ το ἀγαπήσῃ καὶ νὰ το περιποιηθῇ; Διατὶ θέλετε νὰ μοι κλέψετε τὸν υἱόν μου; Εἶνε τόσον ὠραίος καὶ τόσον καλός! Ἡδὴ ἤρχισε καὶ μὲ γνωρίζει, Μεγαλειοτάτη· ἀναγνωρίζει τὸ βῆμά μου καὶ ἐκτείνει τοὺς μικροὺς βραχιονάς του, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς του καὶ ἐννοῶ τί θέλει! Ἀλλὰ τέλος πάντων τί θὰ το κάμετε τὸ τέκνον μου, Μεγαλειοτάτη;

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπὸ αὐτὸν τὸν ὄρον μόνον θὰ σε συγχωρήσω, Ἀγνή, εἶπε ψυχρῶς ἡ βασιλίσσα.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἐντόνως ἡ νεαρὰ γυνή, ἐκτείνασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λίχνου τοῦ τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκοιμάτο.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ὕψωσε μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς ὤμους.

— Ἀγνή, μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς πλέον, προσποιουμένη ὅτι μετενόησας. Δὲν πιστεύω εἰς τὰ δάκρυά σου. Εἶσαι γυνὴ ἐπιληψίμων ἡθῶν, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, αἱ ἀνατραφεῖσαι ἐν τῇ πενίᾳ, καὶ ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὸν ἔρωτά τοῦ βασιλέως. Σεῖς, αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, εὐκόλως θαμβοῦσθε ἐκ τῆς λαμπρότητος... Ἰδοὺ! λάβε τοὺς ἀδάμαντάς σου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας...

— Μὲ ἠνάγκασε νὰ δεχθῶ, Μεγαλειοτάτη, διέκοψεν αὐτὴν ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ κατέκαιον τὰς χεῖράς μου, ἂν ἤγγιζον αὐτούς.

— Ἀνόητος! εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἀποθούσα διὰ τῆς ἄρκας τοῦ ποδός της τοὺς ἀδάμαντάς. Λάβε αὐτούς, Ἀγνή, διότι τοὺς ἀπέκτησας ἐπαξίως.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου, ἐννοήσασα τὴν ὕβριν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της καὶ ἀνελύθη εἰς ἀφθονα δάκρυα.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Σ. . .

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ζ'

Ὁ Τσχεμόβσκι, ὑπολογίζων πάντοτε ὅτι τοῦ χρόνου προϋόντος θὰ ἐλησφόνη αὐτὸν ἡ Δάσχα, ἐπανελάβε παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὸν εἰρηνικὸν βίον, ὃν αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις διέκοπτον συχνάκις.

Ἡ θέσις, ἣν κατεῖχε, τῷ παρεῖχεν ἀσχολίας· καὶ ἐν πρώτοις, ἡ παρουσία αὐ-

τοῦ ἀπληθεῖς εἰς τὰς ἐν τῇ αὐλῇ τελετάς. Δὲν θὰ ἐβράδυνε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὸν στρατηγὸν Ταρανόβ.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἄριστος ξιφομάχος. Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, διεκρίθη εἰς τὸν Καύκασον κατὰ τῶν Κιρκασιῶν· διὸ ταχέως προήχθη. Στεφανῶν τὸ στάδιον αὐτοῦ ὁ Τσάρος, τὸν κατέστησεν εὐγενῆ καὶ κόμητα, ὅπερ ὅμως οὐδόλως ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ διατηρῇ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σκαιότητα ἀρχηγοῦ κοζάκων.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν συνηντήθη μετὰ τοῦ στρατηγοῦ ὁ κόμης Τσχεμόβσκι, ἠννώνησεν ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἐχθρόν. Τὸ μίσος ἔχει, ὅπως ὁ ἔρως, ἀδιοράτους ἐκδηλώσεις, περιβαλλούσας τὸν ὑπὸ τούτου κατεχόμενον, πρὶν ἢ διὰ λόγων σαφῶς ἐκδηλωθῇ.

Ἐλλείπει λόγων, ὑπῆρχον γεγονότα. Ὁ στρατηγὸς ἐδράττετο πάσης εὐκαιρίας, ἵνα παροργίσῃ τὸν νέον εὐνοούμενον, φέρον ἐν πάσῃ περιστάσει ζήτημα προνομίων καὶ πρωτείων, ὅπερ διὰ τῆς τραχύτητός του καθίστατο δυσκόλως ἀνεκτόν.

Ὁ κόμης, εὐτυχῆς πλησίον τῆς γυναικός, ἦν ἡγάπα, ἀπηξίου νὰ προκαλέσῃ, ὡς νεανίας, ἐριδὰ, ἣν ἤλπιζε ν' ἀποφύγῃ διὰ τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς συνέσεως.

Ἐν τούτοις ὁ Τσάρος προσεκάλεσε τοὺς δύο εὐγενεῖς εἰς θήραν ἄρκτων. Καθ' ὅλον τὸ κυνήγιον ὁ πρίγκηψ προσεπαθεῖ ἐπιδεξίως, μετὰ προφανοῦς σκοποῦ, ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κόμητα ἐκ τῶν κινδυνωδῶν μερῶν, ἅτινα ὁ Τσάρος, φερόμενος ὑπὸ τοῦ θάρρους, ἐζήτηι κατὰ προτίμησιν. Κατὰ τινα μάλιστα στιγμὴν, ἔδωκε τῷ ἐχθρῷ του λελανθασμένην πληροφορίαν ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ κυνηγίου, ὥστε ἡ ἄρκτος νὰ διέλθῃ, ὁ δὲ βασιλικὸς κυνηγὸς νὰ πυροβολήσῃ μὴ ἔχων παρ' αὐτῷ, ἐν τῇ περιπτώσει θὰ ἀπετύγχανεν, εἰμὴ τὸν στρατηγὸν καὶ τινὰς ἀξιωματικούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ ἔλειπεν ὁ κόμης Τσχεμόβσκι.

Μετὰ τὴν θήραν ἐπκνήλθον εἰς τὸ παλάτιον Γαιρίνα, ἐνθα ὁ Τσάρος παρέθηκε τοῖς φιλοξενουμένοις μέγα συμπόσιον μετ' ἀσιατικῆς σχεδὸν πολυτελείας.

Ὁ Τσχεμόβσκι μόλις συνεκράτει τὴν ὀργὴν του. Νὰ ἀπολέσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τσάρου ἦτο ὡς νὰ ἔχανε τὸ πᾶν συγχρόνως· τὴν θέσιν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ αὐλῇ, τὴν σύζυγόν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας νῆα δυσμένεια θὰ τὸν ἀπεχώριζεν ἴσως διὰ παντός. Δὲν ἐχώρει πλέον δισταγμός, καὶ οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀνέμενον, εἰμὴ πρόφασιν προκλήσεως.

Ὁ Τσάρος ἀφῆκε τὸ συμπόσιον, ἵνα ἀποσυρθῇ εἰς τὰ ἐνδιαστήματα τοῦ Σιωπῆ σεβασμοῦ ἐδρασίλευεν ἔτι ἐν τῇ αἰθούσῃ πρὸ τῆς γενικῆς εὐθυμίας, ἥτις συνήθως ἔπεται τῆς κατ' ἀνάγκην συστολῆς.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἀνέκραξεν ὁ Ταρανόβ ὑψῶν τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἐπανελάβον μετὰ παταγώδους οὐρρά ὅλοι οἱ συνδιατυμόνες.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀληθῶν φίλων του!

ὑπέλαβεν ὁ Ταρανὸς στρεφόμενος πρὸ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου.

Μόλις ἐπρόφερε τὴν νέαν ταύτην πρόποσιν, καὶ ὁ κόμης Τσχεμόβσκι, ἐκένωσε βραδέως τὸ ποτήριόν του, μεθ' ὃ τὸ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ Ταρανὸς.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἠγέρθησαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ταρανὸς, ἡ ὕβρις ἐγένετο δημοσίᾳ, καὶ ἐπειδὴ ὅλον τὸ αἷμα ἡμῶν δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἐξαλείψῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Τσάρον, τὸν κύριόν μας, μονομαχία μέχρι θανάτου εἶναι ἀναγκαία μεταξὺ τοῦ κόμητος Τσχεμόβσκι καὶ ἐμοῦ. Θὰ προσθέσω ἵνα τὸν πείσω, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ τῷ καταστήσω γνωστὸν ἐκείνον, ὅστις ἄλλοτε τὸν κατεμήνυσεν εἰς τὸν σεβαστὸν ἡμῶν ἄνακτα. Ὁ καταμηνύσας εἶμαι ἐγώ!

— Σεῖς! εἶπεν ὁ κόμης ἀτενίζων αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως. Θὰ ἱκανοποιηθῇτε στρατηγέ.

Η'

Τὴν ἐπιούσαν δύο ἀξιωματικοὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου, ἵνα τὸν παρακαλέσωσι νὰ ὑποδείξῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ. Ἦμην εἰς τούτων.

Αἱ διὰ ξίφους μονομαχίαι δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν Ρωσίᾳ· ἐνίοτε, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν οἱ ἀξιωματικοί, μονομαχοῦσι διὰ ξίφους· ἀλλὰ τὸ σὺνηθες ὄπλον εἶναι τὸ πιστόλιον.

Παραδέχθημεν λοιπὸν τὸ ὄπλον τοῦτο καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ προταθέντας ὁρους.

Ἡ μονομαχία θὰ ἐτελεῖτο μεθ' ὁρίου, ὡς λέγουσιν.

Διὰ ράβδων ἢ πασσάλων ἔφερον γραμμὴν, ἀφ' ἧς μετροῦσιν εἰκοσι βήματα ἐκαστέρωθεν. Τοῦ σημείου διδομένου, οἱ ἀντίπαλοι, ἱστάμενοι οὕτως εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα βημάτων, βαδίζουσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολήσωσιν ὅταν θέλωσιν. Εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ὅτι ἂν ὁ εἰς τῶν δύο ἀπέφυγε τὸν πυροβολισμόν τοῦ ἐτέρου, κρατεῖ τότε αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Τοιαύτη μονομαχία οὐδέποτε λήγει ἀνευ θανάτου.

Τὴν παραμονὴν τῆς μονομαχίας, ὁ Τσχεμόβσκι ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Εἶχε πολλὰς παραγγελίας νὰ μοὶ κάμῃ, ἀφορώσας τὴν σύζυγον, τὸ τέκνον καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Ἦτο ἥρεμος· εἶχε τὸ γνήσιον θάρρος, ὅπερ οὐδὲ παραφέρει, οὐδὲ ἐξασθενεῖ. Ἐν τούτοις ἄκων ἐσκέπτετο τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας προεκλήθη ἡ μονομαχία.

— Δὲν εὐρίσκεis παρὰδοξον, μοὶ εἶπε, τὴν διαγωγὴν τοῦ στρατηγοῦ Ταρανὸς; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδα, φαίνεται ὅτι εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Τίνα σκοπὸν θηρεῖς, ζητῶν νὰ με χωρίσῃ τοῦ Τσάρου; Διατί, κατὰ τὸ γεῦμα, ἡ ἀνευ λόγου ἐκείνη προσβολή, ἣτις ἐγνώριζον ὅτι θ' ἀπολήξῃ εἰς μονομαχίαν; Εἰς πάντα ταῦτα δὲν βλέπεις ἄνθρωπον ζη-

τοῦντα ἀφορμὴν, δι' ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς αἰτίαν;

— Ἡ ταχεῖα προαγωγή σου· ὁ φθόνος τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσε· τίς οἶδεν;

— Ὅχι. Δὲν ἀπατώμαι. Ἄλλο τι συμβαίνει, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἀπέδωκεν εἰς ἐκὺν τὴν καταγγελίαν, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔκαμε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί. Ἄλλως τε διατί ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ; Γνωρίζεις ποῖον βλέπω ὀπισθεν αὐτοῦ; τὴν Δάσχαν, τὴν Δάσχαν, τὴν δούλην. . . Πάντοτε ἡ γυνὴ αὐτῇ! . . .

— Ὅποιαν ἀνόητον ἰδέαν ἔχεις! ἡ δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον, καὶ τότε διὰ τί νὰ σὲ ἐκδικηθῇ, ἡ σὲ ἀγαπᾷ ἔτι καὶ τότε δὲν ἐκθέτει τις εἰς κίνδυνον ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ.

— Ἐχεις δίκαιον. Αὐριον.

— Αὐριον, ἀπήντησα.

Ἀπεμάχρυνα τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι τὰς συνεμεριζόμεν.

Κατὰ τὸ ταξειδίον, ὅπερ ἀπὸ Βιέννης εἰς Κόβνο ἔκαμα μόνος μετὰ τῆς δούλης, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ σπουδάσω τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ψυχρὰν ἐκείνην φύσιν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὸ ἐσωτερικὸν πάθος οὐδέποτε ἐξεδηλοῦτο. Ἐγνώριζον ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ κόμητος, τὴν ἐπιμονὴν τῆς τοῦ νὰ τὸν παρακολουθῇ πάντοτε. Συνεδύζον ταῦτα πρὸς τὴν ἀπότομον λήξιν τοῦ διωγμοῦ αὐτῆς, πολὺ μᾶλλον ἀνησυχαστικῆς, ἢ αὐτοὶ οἱ διωγμοί, προκειμένου περὶ γυναικὸς τοιοῦτου χαρακτῆρος. Πρὸ πάντων ἀνεμνήσθην τῆς συνεντεύξεως τοῦ φίλου μου μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ τὴν ἄρνησιν ἐκείνου εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεως, ἄρνησιν, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ, εἰμὴ ὑπὸ ἐπισήμου ἐπιρροῆς.

Βραδύτερον ἠγνόησα ὅτι ὁρθῶς ἐμάντευσα ἀποδίδων τὴν ἐπιρροὴν ταύτην εἰς τὸν στρατηγόν.

Δὲν ἐκοιμήθην τὴν νύκτα. Ὡς μάρτυς εἰς τοιαύτην σοδραὴν ὑπόθεσιν ἔφερον βαρεῖαν εὐθύνην.

Ἐγνώριζον τὴν ἀνδρίαν τῶν δύο ἀντιπάλων, καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλον, ὅτι ἡ μονομαχία θὰ ἔληγε διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς ἐξ αὐτῶν.

Εὐτυχῶς ἡ κόμησσα Τσχεμόβσκι ἠγνόει τὰ συμβαίνοντα. Ὁ σύζυγός της, ὡς τέλειος εὐγενής, προσεποιήθη ἀδιαφορίαν, καὶ οὐδόλως μετέβαλε τοὺς τρόπους του· καὶ ὅταν τὴν παραμονὴν τῆς μονομαχίας ἠσπάσθῃ τῆς συζύγου του τὸ μέτωπον, ὁ θεὸς μόνος γινώσκει πόσον ἐγκάρδιον ἦτο τὸ φίλημα ἐκείνο!

Ἡ μονομαχία θὰ ἐτελεῖτο λίαν πρωί. Οἱ λοιποὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ ἐκλέξαμεν πρὸς νότον τῆς Πετροπόλεως μέρος τι ἄδενδρον εἰς τὸ ἄκρον δάσους ἐλάτων, προστατευομένων ἀπὸ τῆς χιόνος ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν πλησίων δένδρων.

Μολοντί ἐπλησίαζεν ὁ Νοέμβριος, ἐποχὴ χειμερινὴ διὰ τὴν Ρωσίαν, ἥλιος σχετικῶς θερμὸς εἶχε ξηράνει τὸ ἔδαφος εἰς

τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθίστα αὐτὸ καταληλότετον πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν.

Ἐκρίναμεν ἀξιοπρεπὲς νὰ προηγηθῶμεν τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἀπήλθομεν λοιπὸν ἡμίσειαν ὥραν πρότερον.

Ἐν τούτοις μόλις εἶχομεν διατρέξει δύο ἢ τρία βέρστια ἐκτὸς τῆς Πετροπόλεως καὶ εἶδομεν ἄμαξαν ἀκολουθοῦσαν τὴν αὐτὴν μετ' ἡμᾶς διεύθυνσιν.

Διὰ μέσου τῶν ὑπολεύκων ἀτμῶν, οἵτινες ὑπάρχουσι πάντοτε εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, εἶδομεν τὴν ἄμαξαν ἀφίνουσιν αἰφνης τὴν ὁδὸν καὶ ἀκνίζομένην εἰς τὸ ὕψος τοῦ δάσους.

Ἐπομένως μόλις ἐφθάσαμεν ἐπὶ τοῦ ὀρισθέντος μέρους ἐπεσκέφθην τὰ πέριξ, ἵνα βεβαιωθῶ ὅτι εἴμεθα μόνοι. Βεβαιωθείς ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν, ἐπανῆλθον.

Ὁ στρατηγὸς ἐφθασε μετ' ὀλίγον.

Οἱ ἀντίπαλοι τοποθετηθέντες εἰς τὴν ἀπόστασιν τὴν ὀρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ὁρίου, τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν μαρτύρων.

Τοῦ σημείου δοθέντος, παρήλθεν ἐπίσημος στιγμὴ.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ κόμης, ἐξ ἴσου θαρραλέοι, ἐβάδιζον βραδέως ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐπλησίαζον χωρὶς νὰ πυροβολήσωσι.

Ὅταν ἐφθασκν εἰς ἐπτὰ περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀπόστασιν καθ' ἣν αἱ βολαὶ εἰσὶν ἀσφαλεῖς, τὰ δύο πιστόλια κατεβιδάσθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ δύο πυροβολισμοὶ ἐπηκολούθησαν.

Ὁ στρατηγὸς, πληγείς κατὰ τὸν βραχίονα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ πιστόλιόν του, ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς φίλος μου κατέπεσε βαρὺς· ἡ σφαῖρα τῷ διεπέρασε τὸν πνεύμονα.

Ἀποθνήσκω, εἶπε ρέγγων πρὸς τοὺς μάρτυρας του, σπεύσαντας ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν κεφαλὴν του.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, κραυγὴ ἰσχυρὰ καὶ παρὰδοξος:

— Σὲ ἀγαπῶ, εἶπε γυνὴ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ σώματός του· σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε!

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ κρατήσωμεν τὴν χεῖρά της, ἡ δούλη Δάσχα ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν διὰ τοῦ ἐγειριδίου της μετ' ἡμᾶς ἐκ μαργάρου λαβὴν.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Πετροπόλεως, κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἀφηγοῦντο ὅτι ὁ κόμης Τσχεμόβσκι ἐφρονέυθη εἰς τὸ κυνήγιον καὶ οὐδεὶς, πλὴν τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν σκηνὴν, ἔλαθε τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἡ δούλη Δάσχα ἐτήρησε τὸν λόγον της, καὶ ἠκολούθησε καὶ μετὰ θάνατον ἐκείνον, ὃν ἠγάπησε!

Δ. Μ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτέας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.